

Sygn.akt III AUa 411/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Elżbieta Zarzecka (spr.)

Sędziowie: SA Barbara Orechwa-Zawadzka

SA Alicja Sołowińska

Protokolant: Ewa Daniluk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 czerwca 2018 r. w B.

sprawy z odwołania Z. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 15 marca 2018 r. sygn. akt IV U 1461/16

I. oddala apelację.

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. na rzecz Z. M. 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

SSA Barbara Orechwa-Zawadzka SSA Dorota Elżbieta Zarzecka SSA Alicja Sołowińska

Sygn. akt III AUa 411/18

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z 31 sierpnia 2016 r., wydaną na podstawie przepisów ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.) odmówił Z. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W odwołaniu od tej decyzji ubezpieczony nie zgodził się z orzeczeniem komisji lekarskiej, która orzekła, że jest on zdolny do pracy. Podniósł, iż pozostaje w stałym leczeniu z uwagi na schorzenie kręgosłupa i jest zakwalifikowany do leczenia neurochirurgicznego. Nadto występują u niego takie schorzenia jak cukrzyca i choroba tarczycy, które wraz ze schorzeniem kręgosłupa powodują niezdolność do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z 15 marca 2018 r. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał Z. M. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 22 grudnia 2015 r. do 22 grudnia 2018 r. oraz zasądził od ZUS na rzecz wnioskodawcy 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że Z. M., ur. (...), w dniu 2 kwietnia 2015 r. złożył wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Podlegał on ubezpieczeniom do 31 grudnia 2014 r. Orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS ustalono, że nie jest on niezdolny do pracy. Następnie została wydana decyzja z 16 czerwca 2015 r. odmawiająca wnioskodawcy prawa do renty. Z. M. odwołał się od tej decyzji w sprawie zarejestrowanej pod sygn. akt IV U 1204/15. W toku postępowania sądowego biegły neurochirurg w opinii głównej jak i uzupełniającej uznał Z. M. za częściowo niezdolnego do pracy przy ustaleniu, że niezdolność ta powstała 22 grudnia 2015 r. (data skierowania na leczenie operacyjne w oddziale neurochirurgicznym) i ma trwać do 22 grudnia 2016 r. Z uwagi na to, że z opinii wynikało, iż powstały nowe okoliczności po dniu złożenia odwołania, Sąd Okręgowy w Olsztynie postanowieniem z 3 czerwca 2016 r. uchylił zaskarżoną decyzję, przekazał sprawę do rozpoznania organowi rentowemu i postępowanie umorzył.

W sprawie niniejszej orzeczeniem komisji lekarskiej z 29 sierpnia 2016 r. ponownie ustalono, że wnioskodawca jest zdolny do pracy. Wnioskodawca świadczył pracę do października 2014 r. Była to praca fizyczna, ostatnio wykonywana na stanowisku konserwatora urządzeń melioracyjnych. Posiada on wykształcenie podstawowe. Z uwagi na schorzenia kardiologiczne, urologiczne, neurologiczne i ortopedyczne, w świetle opinii biegłych tych specjalności, wnioskodawca jest zdolny do pracy. Natomiast w świetle opinii biegłego neurochirurga, który opiniował również w poprzednim postępowaniu (IV U 1204/15), wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy do 22 grudnia 2018 r. Biegły potwierdził datę powstania u wnioskodawcy niezdolności do pracy na 22 grudnia 2015 r. Biegły aktualnie rozpoznał: dyskopatię szyjną C4-C7 z objawami korzeniowymi do leczenia operacyjnego (tak samo jak w opinii z 16 marca 2016 r. w sprawie IV U 1204/15), cukrzycę, nadciśnienie tętnicze oraz chorobę zwyrodnieniową kolana lewego. Podniósł, iż po zbadaniu wnioskodawcy i po analizie poprzednio wydanej opinii w sprawie IV U 1204/15 podtrzymuje swoje stanowisko. W stanie zdrowia wnioskodawcy nie nastąpiła poprawa. Podkreślił, że nadal niewyleczone schorzenie kręgosłupa szyjnego powoduje u niego poważne ograniczenie i przeciwwskazanie do pracy fizycznej. W połączeniu z cukrzycą i nadciśnieniem tętniczym oraz schorzeniem kolana lewego w sposób ewidentny w wieku (...) lat zdolność do pracy wnioskodawcy jest ograniczona. Podkreślił, że jak wynika z akt sprawy i wywiadu, nie ma żadnych obiektywnych elementów poprawy stanu zdrowia wnioskodawcy. Jak wskazał, że względu na nadal aktualną potrzebę leczenia operacyjnego kręgosłupa szyjnego i kolana lewego, a następnie usprawnienie w procesie rehabilitacji, przewidywana niezdolność do pracy istnieje do 22 grudnia 2018 r.

Sąd Okręgowy biorąc pod uwagę zgromadzony materiał dowodowy, w świetle uregulowań zawartych w art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, nie podzielił stanowiska organu rentowego co do tego, że wnioskodawcy nie przysługuje prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wnioskodawca, w świetle opinii biegłego z zakresu neurochirurgii, jest bezsprzecznie osobą częściowo niezdolną do pracy. Utracił bowiem zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (pracownika fizycznego jedynie z ukończoną szkołą podstawową). Charakter dolegliwości wnioskodawcy opisany w szczególności przez niego samego, jak i wynikający z dokumentacji medycznej, ponadto szczegółowo opisany w opinii biegłego neurochirurga wskazuje, iż utracił on w znacznym stopniu zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. W ocenie Sądu pierwszej instancji wnioskodawca z aktualnym nasileniem stwierdzonych schorzeń jest częściowo niezdolny do pracy w świetle wszystkich posiadanych kwalifikacji nabytych podczas życia zawodowego. Wnioskodawca zawsze wykonywał pracę fizyczną – w ramach robót publicznych, konserwatora urządzeń melioracyjnych, melioranta, robotnika polowego, robotnika drogowego, ostatnio konserwatora urządzeń melioracyjnych (do 29 października 2014 r.) - są to wszystko bardzo ciężkie prace fizyczne. W świetle wyroku Sądu Najwyższego z 2 grudnia 2014 r., I UK 159/14, choć ocena niezdolności do pracy w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania zatrudnienia wymaga z reguły wiadomości specjalnych, to jednak ostateczna ocena, czy ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy, musi uwzględniać także i inne elementy i ma charakter prawny, stanowiąc subsumpcję stanu faktycznego do norm prawnych, wobec czego może jej dokonać wyłącznie sąd, a nie biegły. Ocena ta, z uwzględnieniem wieku, kwalifikacji ubezpieczonego oraz jego możliwości

wykonywania dotychczasowej lub podjęcia innej pracy, a także celowości przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę zdolności umysłowe i fizyczne oraz okres pozostawania poza zatrudnieniem (pobierania renty), powinna uwzględniać zasady logiki i doświadczenia życiowego. Miernikiem kwalifikacji najczęściej brany pod uwagę jest wiek, wykształcenie i staż pracy, czyli umiejętność wykonywania pracy zdobyta w praktyce. Biegły neurochirurg wskazał stanowczo, iż od 22 grudnia 2015 r. (od daty skierowania na leczenie operacyjne kręgosłupa szyjnego), wnioskodawca w znacznym stopniu utracił zdolność do pracy zgodnej z poziomem jego kwalifikacji – pracownika fizycznego. Sąd Okręgowy stanowisko biegłego neurochirurga podzielił biorąc pod uwagę wiek, wykształcenie i dotychczasowy staż pracy wnioskodawcy i to jakie umiejętności zdobył w praktyce. Sąd uznał, iż nie ma konieczności dalszego prowadzenia postępowania dowodowego, gdyż sprawa została dostatecznie wyjaśniona. Wnioskodawca spełnił wszystkie warunki z art. 57 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych do uzyskania prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, dlatego zaskarżona decyzja podlegała zmianie z mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. O kosztach sąd orzekł mając na uwadze zasadę odpowiedzialności za wynik procesu.

Apelację od tego wyroku wniósł organ rentowy. Zaskarżył wyrok w całości i zarzucił:

1) naruszenie prawa materialnego:

- art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez uznanie, że skarżący jest osobą niezdolną do pracy;

2) naruszenie prawa procesowego:

- art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. wyrażające się zaniechaniem przeprowadzenia dowodu z opinii nowego zespołu biegłych wnioskowanego przez organ rentowy, który pozwoliłby na jednoznaczne ustalenie czy skarżący jest osobą niezdolną do pracy, czym dodatkowo naruszył zasadę równości stron w postępowaniu opierając korzystne dla strony rozstrzygnięcie na niewyjaśniającej wątpliwości opinii korzystnej dla niego i odmawiając przeprowadzenia dowodu z opinii nowego zespołu biegłych,

- art. 233 § 1 k.p.c. wyrażające się przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów poprzez zaniechanie zebrania wszechstronnego materiału dowodowego, który pozwoliłby na jednoznaczne ustalenie czy skarżący jest osobą niezdolną do pracy;

3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na błędnym ustaleniu, iż odwołujący jest osobą częściowo niezdolną do pracy.

Wskazując na te zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości tj. o oddalenie odwołania, a także przeprowadzenie dowodu z opinii nowego zespołu biegłych z zakresu neurochirurgii, na okoliczność stanu zdrowia skarżącego w zakresie niezbędnym do uzyskania uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W odpowiedzi na apelację ubezpieczony wniósł o jej oddalenie, oddalenie wniosku dowodowego organu rentowego, zasądzenie na rzecz odwołującego kosztów postępowania odwoławczego oraz dopuszczenie dowodów z dokumentów załączonych do odpowiedzi na odwołanie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie jest zasadna.

Wbrew zawartym w niej zarzutom Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i wywiódł na ich podstawie trafne wnioski, znajdujące należyte oparcie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Sąd pierwszej instancji przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny podziela ocenę Sądu

pierwszej instancji, że zgromadzony materiał dowodowy świadczy o tym, iż Z. M. jest częściowo niezdolny do pracy od 22 grudnia 2015 r. do 22 grudnia 2018 r. i przysługuje mu z tego tytułu prawo do świadczenia rentowego.

Zgodnie z treścią art. 57 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy; ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy; niezdolność do pracy powstała w okresach, szczegółowo wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl art. 12 ust. 1 tej ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust. 2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3). Stosownie zaś do art. 13 ust. 1, przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji; możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Ocena niezdolności do pracy z medycznego punktu widzenia wymaga wiadomości specjalnych i Sąd nie może opierać ustaleń w tym zakresie na własnym przekonaniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 lutego 2010 r. w sprawie sygn. akt II UK 191/09, lex numer 590238). Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy prawidłowo ustalenia dotyczące kwestii zdolności wnioskodawcy do pracy poczynił opierając się na wnioskach wynikających ze sporządzonych w sprawie opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu: kardiologii, urologii, ortopedii, neurologii oraz neurochirurgii. Biegły z zakresu neurochirurgii uznał wnioskodawcę za częściowo niezdolnego do pracy od 22 grudnia 2015 r. do 22 grudnia 2018 r. Tym samym biegły podtrzymał ocenę dokonaną w opinii wydanej poprzednio w sprawie IV U 1204/15, której kontynuację stanowi sprawa niniejsza. Zdaniem tego biegłego w stanie zdrowia wnioskodawcy nie nastąpiła poprawa i nadal niewyleczone schorzenie kręgosłupa szyjnego powoduje poważne ograniczenie i przeciwwskazanie do pracy fizycznej, zwłaszcza w połączeniu z cukrzycą i nadciśnieniem tętniczym oraz schorzeniem kolana lewego. Biegły wyjaśnił również, że określenie daty końcowej niezdolności do pracy na 22 grudnia 2018 r. wynika z potrzeby leczenia operacyjnego kręgosłupa szyjnego i kolana lewego, a następnie usprawnienia w procesie rehabilitacji (k. 105). W zastrzeżeniach do tej opinii organ rentowy powoływał się na poprawę stanu zdrowia wnioskodawcy w przebiegu choroby zwyrodnieniowo-dyskopatycznej kręgosłupa szyjnego. Zdaniem ZUS, występujące dolegliwości mogą być leczone w ramach zwolnień lekarskich, zwłaszcza że brak jest dowodów na zaostrzenie dolegliwości i intensyfikację leczenia (k. 115). Zastrzeżenia te organ rentowy powtórzył również w apelacji, jednak w ocenie Sądu odwoławczego nie zasługują one na uwzględnienie. Z dołączonej przez wnioskodawcę do odpowiedzi na apelację dokumentacji medycznej wynika, że 11 kwietnia 2018 r. został on poddany operacji kręgosłupa – wszczępieniu implantów krążków C5-C6 i C6-C7 (karta informacyjna leczenia szpitalnego Wojewódzkiego Szpitala (...) w O. Oddział Kliniczny Neurochirurgiczny – k. 149-150). Natomiast z karty informacyjnej(...) (...) w G. wynika, że 16 lutego 2018 r. wnioskodawca przeszedł artroskopię prawego kolana (k. 153). Dokumenty te w ocenie Sądu Apelacyjnego dobitnie świadczą o tym, że nie nastąpiła poprawa stanu zdrowia wnioskodawcy w zakresie neurochirurgicznym. Nie znalazły potwierdzenia tezy organu rentowego, iż leczenie operacyjne nie było zaplanowane i miało odbyć się w bliżej nieokreślonej przyszłości.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy zasadnie podzielił wnioski wynikające z opinii biegłego lekarza neurochirurga. Opinia ta jest zdaniem Sądu miarodajna i wystarczająca do czynienia ustaleń w sprawie, bowiem w sposób fachowy i spójny opisuje schorzenia występujące u wnioskodawcy oraz wyczerpująco wyjaśnia, z jakich względów biegły uznał że schorzenia kręgosłupa powodują okresową częściową niezdolność do pracy. Opinia została sporządzona przez specjalistę z odpowiedniej dziedziny, a podstawą jej wydania były dowody obiektywne, przedstawiona w sprawie dokumentacja lekarska oraz bezpośrednio badanie wnioskodawcy. Nadto wnioski wynikające z tej opinii znalazły potwierdzenie w nowej dokumentacji medycznej. Należy również podkreślić,

że biegły przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy miał na uwadze kryteria określone w art. 13 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, tj. stopień naruszenia sprawności organizmu, zaawansowanie schorzeń, wiek wnioskodawcy (58 lat w chwili badania), wykonywanie pracy fizycznej jako konserwator urządzeń melioracyjnych, wykształcenie podstawowe.

Za niemający istotnego znaczenia należy również uznać zarzut, iż w sprawie wydane zostały także inne opinie biegłych lekarzy, którzy dokonali odmiennej oceny stanu zdrowia wnioskodawcy. Faktycznie, w ocenie biegłych z zakresu kardiologii (opinia, k. 46-47), urologii (opinia, k. 64-65) oraz zespołu biegłych z zakresu neurologii i ortopedii (opinia, k. 77-78), wnioskodawca jest zdolny do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Należy jednak pamiętać, iż każdy z biegłych lekarzy wydał opinię w ramach własnej specjalizacji, oceniając stan zdrowia wnioskodawcy pod kątem określonych jednostek chorobowych. To, że schorzenia kardiologiczne i urologiczne nie powodują niezdolności do pracy z oczywistych powodów nie wpływa na ocenę schorzenia kręgosłupa. Natomiast biegli z zakresu ortopedii, neurologii i neurochirurgii oceniali głównie wpływ schorzenia kręgosłupa na zdolność wnioskodawcy do pracy. Ocena dokonana przez tych biegłych nie jest równoznaczna i również w tym przypadku każdy z biegłych dokonał oceny z punktu widzenia własnej specjalizacji. Neurolog zajmuje się bowiem diagnozowaniem i leczeniem farmakologicznym chorób układu nerwowego, natomiast neurochirurg diagnozuje choroby układu nerwowego i leczy je operacyjnie. W ocenie Sądu, mając na uwadze przeprowadzone operacje kręgosłupa i kolana należy uznać, że najbardziej miarodajną opinią była opinia lekarza neurochirurga, który trafnie ocenił, iż wnioskodawca kwalifikuje się do leczenia operacyjnego kręgosłupa i kolana, co wraz z potrzebą usprawnienia w procesie rehabilitacji powoduje u niego okresową częściową niezdolność do pracy. Nie można było zatem uznać, że przed leczeniem operacyjnym doszło do poprawy stanu zdrowia wnioskodawcy. Dowody w postaci dokumentacji medycznej, w szczególności kart leczenia szpitalnego dołączone do odpowiedzi na apelację, czynią zawarte w niej zarzuty nieuzasadnionymi. W ocenie Sądu Apelacyjnego przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy, ponieważ z uwagi na wymagające leczenia operacyjnego schorzenia kręgosłupa i kolana, w znacznym stopniu utracił zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, tj. do pracy fizycznej jako konserwator urządzeń melioracyjnych. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, okoliczności niniejszej sprawy nie wymagały wydania opinii przez kolejnych biegłych z zakresu neurochirurgii, czego domagał się organ rentowy. Wydana w sprawie opinia była wyczerpująca i dostarczyła niezbędnych wiadomości specjalnych z odpowiedniej gałęzi medycyny, mogących stanowić podstawę rozstrzygnięcia. W tym względzie Sąd pierwszej instancji nie miał obowiązku dalszego prowadzenia postępowania dowodowego i mógł poprzestać na przeprowadzonych opiniach. Żaden z obowiązujących przepisów prawa nie nakłada na sąd obowiązku prowadzenia dalszego postępowania dowodowego poprzez dopuszczanie kolejnych dowodów z opinii biegłych w sytuacji, gdy okoliczności wymagające wiadomości specjalnych zostały już wyjaśnione poprzez biegłych, zaś strona składa kolejne zastrzeżenia do tych opinii, w których nie podnosi merytorycznych zarzutów a jedynie dąży do uzyskania opinii zgodnej z jej stanowiskiem, jak to miało miejsce w sprawie niniejszej. Organ rentowy składając zarzuty do opinii biegłego oraz wnosząc o przeprowadzenie dalszego postępowania dowodowego nie podważył skutecznie mocy dowodowej wydanej opinii, a jedynie zaprezentował odmienną, subiektywną ocenę stanu zdrowia wnioskodawcy. Ocena ta nie zasługuje zdaniem Sądu na uwzględnienie. Mając powyższe na uwadze, za nietrafne należy uznać zarzuty obrazy art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, brak było również podstaw do uzupełnienia postępowania dowodowego przeprowadzonego przed Sądem pierwszej instancji poprzez dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu neurochirurgii na etapie postępowania apelacyjnego, gdyż stan zdrowia wnioskodawcy został już w dostatecznym stopniu wyjaśniony. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, Sąd drugiej instancji może poprzestać na dowodzie z opinii biegłych lekarzy sądowych, przeprowadzonym w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, gdy uzna ją za wystarczającą. Organ rentowy nie podniósł w apelacji zarzutów, które podważałyby moc dowodową wydanej w sprawie opinii, a jedynie powtórzył zarzuty podniesione w toku postępowania przed Sądem Okręgowym. Z tych powodów brak było podstaw do uwzględnienia zgłoszonego w apelacji wniosku dowodowego i wniosek ten podlegał oddaleniu na podstawie art. 217 § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

W konsekwencji zatem dokonania prawidłowych ustaleń, iż wnioskodawca jest osobą okresowo częściowo niezdolną do pracy od 22 grudnia 2015 r. do 22 grudnia 2018 r., należy uznać, że spełnia on przesłanki określone w art. 57 ust. 1 i art. 12 ust. 3 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS do przyznania prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres wskazany przez biegłego neurochirurga. Tym samym, niezasadny był zarzut apelacji dotyczący naruszenia prawa materialnego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację – punkt I sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł natomiast na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800) – punkt II sentencji wyroku.

SSA Barbara Orechwa-Zawadzka SSA Dorota Elżbieta Zarzecka SSA Alicja Sołowińska